

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΣΟΦΩΝΟΝ ΚΟΙΝΟΤΟΤΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τό Σάββατον, 26ην Μαΐου/ 8ην Ἰουνίου 2019, παραμονήν τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τήν Ρωσσόφωνον σήμερον ἐνορίαν τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κτισθέντος ὑπό τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ τό ἔτος 1911 καί χρησιμοποιηθέντος ὑπό Ἀραβοφώνων Ὁρθοδόξων τοῦ Πατριαρχείου ἕως τοῦ ἔτους 1948, ὅτε ἐξ αἰτίας τῆς Ἀραβο-Ἰσραηλινῆς διενέξεως οἱ ἐνοριῖται αὐτοῦ τόν ἐγκατέλειψαν, φθαρέντα δέ σύν τῷ χρόνῳ, διεξεδίκησε τό Πατριαρχεῖον ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου καί ἀπό εἰκοσαετίας τώρα χρησιμοποιεῖ αὐτόν διά τούς ἀφιχθέντας ἐκ Ρωσίας Ὁρθοδόξους Ρώσους, τήν ποιμαντικήν εὐθύνην τῶν ὁποίων ἔχει τό Πατριαρχεῖον.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπὶ τῇ αὐρίον μνήμῃ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας τό ἔτος 325 μ.Χ. προεξῆρξε ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καλλίστου ἡγουμένου τῆς Ι. Μ. Ἁγίου Χαραλάμπους Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Χρυσσοστόμου ἡγουμένου τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος τῆς Κανᾶ, τοῦ ἱερέως τῆς ἐνορίας ρωσοφώνου Ἱερομονάχου Σεργίου, τοῦ Πρεσβυτέρου Συμεων, ἄλλων Πρεσβυτέρων καί τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου, ψαλλούσης χορωδίας ρωσιστί καί μετέχοντος πυκνοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν τῆς κώμης ταύτης τοῦ Migdal Ha-emek.

Πρός τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς τόν οὐρανόν καί εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασον σου τόν υἱόν, ἵνα καί ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθώς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν», (Ἰωάν. 17, 1-3)

“Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνῆγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Μουντζέντελ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καί δοξολογικῶς ἐορτάσωμεν μεθ’ ὑμῶν, τῶν ἀποτελούντων τό Ρωσόφωνον καί ἀδιαίρετον μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων τήν ἐτήσιον μνήμην τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων, τῶν συνελθόντων ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐν Νικαίᾳ [ἐν ἔτει σωτηρίῳ 325].

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαίτερως τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων 318 Πατέρων, διότι οὗτοι ἀνεδείχθησαν ὄχι μόνον γνήσια ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ἀληθινοὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι καὶ Ποιμένες, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ σοφωτάτου Παύλου λέγοντος: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου», (Πράξεις 20,28-29).

Οἱ λύκοι οἱ βαρεῖς δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τούς γνωστούς αἰρεσιάρχας τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, τοῦ Μονοθελητισμοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων συναφῶν καὶ διεστραμμένων διδασκαλιῶν, ὡς προέβλεψεν ὁ Θεῖος Παῦλος λέγων «καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν», (Πράξ. 20-30).

Οἱ Θεῖοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐφύλαξαν τὴν παρακαταθήκην, δηλονότι τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου ὡς παρέλαβον αὐτὴν ἐκ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, «ἐκτρεπόμενοι τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α' Τιμ. 6,20).

Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀφορᾷ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Καὶ ποία εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ; εἶναι ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, δηλονότι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Σωτὴρ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ Του: «Αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν». (Ἰωάν. 17,3).

Ὁ Χριστός ἐπεξηγῶν τὴν φράσιν «ζωὴν αἰώνιον» καθορίζει τί εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ καὶ ποῖος ὁ τρόπος ἢ τό μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπιτυγχάνεται αὕτη. Σχολιάζων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Μητέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς τὴν πίστιν ὠρίσατο διὰ τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας τὴν δύναμιν... Ζωὴ γάρ ἡ γνῶσις ὡς ὅλην ὠδίνουσα τοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν καὶ εἰσκομίζουσα τῆς μυστικῆς εὐλογίας τὴν μέθεξιν, δι' ἧς τῷ ζῶντι καὶ ζωοποιῷ προσοικειούμεθα Λόγῳ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ γνῶσις περὶ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ σημαίνει ὅτι πρέπει νά γνωρίσωμεν τόν Θεόν Πατέρα καὶ Υἱόν Αὐτοῦ τόν Χριστόν προσωπικῶς, ὅπως ἀκριβῶς γνωρίζομεν πρόσωπα, μέ τά ὁποῖα συζῶμεν ἢ συνδεόμεθα στενῶς.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν προσωπικὴν γνῶσιν ἀπέκτησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι γενόμενοι μαθηταὶ καὶ φίλοι τοῦ Χριστοῦ, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα Αὐτοῦ «ὕμεῖς φίλοι μοῦ ἐστε, ἐάν ποιῇτε ὅσα ἐγώ ἐντέλλομαι ὑμῖν», (Ἰωάν. 15-14).

Αὐτὴν τὴν παρακαταθήκην τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ κηρύσσει, εὐαγγελίζεται καὶ καταγγέλλει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἰς πάντα ἄνθρωπον «ὃς ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι», (Ματθ. 16,25).

Ὡς ἄλλοτε «εὐλαβηθεῖς ὁ Νῶε κατεσκεύασε κιβωτόν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ κατέκρινε τόν κόσμον», (Ἑβρ. 11, 7), οὕτω καὶ ὁ Χριστός κατεσκεύασε τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ σταυρικοῦ καὶ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος Αὐτοῦ, τοῦ ἐκχυθέντος ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ. Διό καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων δέν ἔχει σύνορα ἐθνικά. Τά σύνορα τὰ «ἐθνικά» τῆς Ἐκκλησίας

Ἱεροσολύμων εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλονότι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν Βηθλεέμ, τῆς βαπτίσεως Αὐτοῦ ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, τῆς Σταυρώσεως ἐπὶ τοῦ κρανίου τόπου, τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τῆς τριμεροῦς ταφῆς καὶ Ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις.

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία κατεστάθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ ἡ ἀκένωτος πηγή, δηλονότι ὁ τόπος καὶ ὁ χῶρος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πεντηκοστῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν τό ἅγιον Πνεῦμα κατῆλθεν ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, οἵτινες «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν καὶ ἐπὶ αὐτό», (Πράξ. 2, 1-2). «Ἦσαν δέ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντός ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν Οὐρανόν», (Πράξ. 2,5), ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Αὐτὴν τὴν πραγματικότητα, «τὴν ἀπὸ παντός ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν Οὐρανόν» (Πράξ. 2,5) ὑπάρξεως Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν διακονεῖ ποιμαντικῶς καὶ λατρευτικῶς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ τὴν καλιέλαιον, εἰς τὴν ὁποίαν «οἱ κατὰ φύσιν», δηλαδή «οἱ ὁμόδοξοι ἀδελφοὶ ἡμῶν» ἐγκεντρίζονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ, (Ρωμ. 11,24), ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσήλθομεν, ὡς ὁ κανονικὸς ποιμὴν εἰς τὴν αὐλήν τῶν προβάτων ἡμῶν, ἵνα διαδηλώσωμεν τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἰδοὺ λοιπὸν διὰ τί ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ ἰδοὺ διὰ τί ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ὀνομάζεται Μήτηρ ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ δέ αὐτῆς Προκαθήμενος διάδοχος τοῦ πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Παρακαλέσωμεν τοὺς σήμερον τιμωμένους Ἁγίους καὶ Θεοφόρους Πατέρας τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἵνα μετὰ τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας πρεσβεύωσι τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ δέ τοῦ Θεοῦ Παύλου εἴπωμεν: «Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν», (Πράξ. 20,32) καὶ ἀναλυτικώτερον: καὶ τώρα σᾶς ἐμπιστεύομαι, ἀδελφοί, εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν Λόγον, Τὸν ὁποῖον ἡ χάρις Του μᾶς ἀπεκάλυψεν καὶ ὁ Ὅποῖος Λόγος Του θά σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ πᾶσαν πλάνην καὶ διαστροφήν. Σᾶς ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν Θεόν, ὁ Ὅποῖος δύναται νὰ συνεχίσῃ τὴν οἰκοδομὴν σας καὶ νὰ σᾶς δώσῃ κληρονομίαν μετὰ πάντων ὁσίων πού προώδευσαν εἰς τὸν ἡγιασμόν, τὸν ὁποῖον ἔλαβον διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀμήν.

Ἔτη πολλά».

Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἡ Κοινότης ἐδεξιώθη τὴν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν εἰς τό προαύλιον τοῦ Ναοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς